EN HISTORIA OM EN BISVÄRM.

Man läser emellanåt om, hur bisvärmar slå sig ned på de mest egendomliga platser, och jag kan, såsom ett nytt exempel härpå, anföra följande händelse, som jag kom att bevittna förliden sommar. Själfva midsommardagen på eftermiddagen, då mjölkningen som bäst pågick, märktes plötsligt ett ovanligt lif bland korna, som nyss förut helt lugnt betat å ett klöfverfält, där de voro tjudrade. Att något ovanligt var å färde syntes genast, icke allenast på oron hos kreaturen, utan äfven på den fullständiga villervalla, som rådde bland den mjölkande kvinspersonalen. Hunnen närmare hörde jag en gäll röst, som skrek: »se på den hvita kon hur hon besar!» Denna ko, som en gång utmärkts med första priset på ett landtbruksmöte, snodde nu omkring sin tjuderpåle med samma fart som en fullblodshäst vid en kapplöpning, men var knappast igenkänlig, ty hennes skinande hvita hud tycktes öfversållad med mörka fläckar. En större sådan af mörkare färg kunde tydligt urskiljas, då hon under sin karrier för ett ögonblick vände venstra sidan mot mig, men var snart försvunnen. Då ryktaren hunnit lösgöra det stackars kreaturet, lemnade det med oförminskad fart rännarebanan, med, som han påstod, tacksamheten afmålad i sina ögon. Gåtan blef snart löst, ty den stora svarta fläck, som lyste och försvann på djurets venstra sida, befanns hafva bestått af en biklunga, som genom de häftiga rörelserna slungats ned till marken, där den sedan höll sig stilla och småningom samlade till sig svärmens öfriga medlemmar. Då kon infångats syntes hon ej hafva lidit det ringaste men genom sina obehagliga »bisittare». Vi skyndade naturligtvis att anskaffa en halmkupa för svärmen, som hastigt och lustigt införpassades i denna för honom lämpligare bostad, där han ännu befinner sig i högönsklig välmåga.

Kristineberg i aug. 1891.

P. E. Ohlson.